

- 1 Prin acțiunea formulată și înregistrată pe rolul Tribunalului la data de 12.02.2015, reclamanta S. AG S.R.L. a chemat în judecată pe pârâții AD și S. XL S.R.L., solicitând instanței ca, prin hotărârea ce va pronunța, să dispună obligarea acestora, în solidar, la plata sumei de 265.000 lei cu titlu de rate restante pentru contractul de împrumut în care pârâții au calitatea de codebitori. Pârâții au solicitat suspendarea cererii, arătând că, la data de 17.01.2015, împotriva societății codebitoare a fost deschisă, după cum rezultă din extrasul din Buletinul Procedurilor de insolvență depus la dosar, procedura insolvenței potrivit Legii 85/2014, de la această dată fiind suspendate toate acțiunile și executările individuale, suspendare care profită, în virtutea raportului de solidaritate, și pârâtului AD, unic administrator al societății codebitoare.

Tribunalul va dispune:

- A. suspendarea acțiunii față de ambii pârâți;
- B. suspendarea acțiunii numai față de pârâta S. XL S.R.L.;
- C. respingerea cererii de suspendare.

Răspuns: B

- 2 Prin sentința civilă, Tribunalul a admis cererea formulată de asociatul I.M. în contradictoriu cu SC R.C. SRL, prin care s-a solicitat anularea hotărârii adunării generale a asociaților din 11.12.2014 prin care s-a decis modificarea actului constitutiv al societății cu privire la sediul social, stabilit prin actul constitutiv în București, în sensul stabilirii sediului în județul Buzău. Pe cale de consecință, Tribunalul a anulat hotărârea adunării generale a asociaților, reținând că nu s-a întrunit votul tuturor asociaților, așa cum impune legea, reclamantul, care a votat prin corespondență, fiind împotriva adoptării acestei hotărâri, iar actul constitutiv nu prevede altfel. Împotriva acestei sentințe a declarat apel SC R.C. SRL, prin administrator A.C., susținând în esență că întrucât societatea are 3 asociați, fiecare dintre aceștia deținând 33, (3)% din capitalul social al societății, pentru adoptarea hotărârii privind mutarea sediului, s-a întrunit majoritatea absolută a asociaților și a părților sociale, de 2/3, dat fiind că doi dintre asociați au votat în sensul mutării sediului în alt județ, astfel că hotărârea adunării generale este valabilă.

Soluționând apelul, Curtea:

- A. va admite apelul, va anula sentința apelată și va trimite cauza spre rejudecare.;
- B. va admite apelul, va schimba în tot sentința apelată, în sensul că va respinge cererea;
- C. va respinge apelul ca nefondat.

Răspuns: C

- 3 Prin cererea de chemare în judecată înregistrată la data de 25.08.2014, reclamanta SC AXN SRL a chemat în judecată pe pârâta U.A. SA, societate de asigurare, solicitând obligarea acesteia la plata sumei de 250.000 lei cu titlu de despăgubire.
- Motivând, în fapt, cererea a arătat că între SC Zen SRL, în calitate de asigurat și pârâta U.A. SA, în calitate de asigurător s-a încheiat un contract de asigurare având ca obiect asigurarea unei mașini de înghețată, pentru o perioadă de 1 an, cu începere de la 01.01.2014, cu plata primelor de asigurare în patru tranșe trimestriale din care SC Zen SRL a achitat primele 2 tranșe.
- La data de 08.03.2014 reclamanta a cumpărat mașina de înghețată de la vânzătoarea SC Zen SRL care a omis să înștiințeze atât pe reclamanta cumpărătoare SC AXN SRL despre existența contractului de asigurare, cât și pe pârâta U.A. SA asigurător cu privire la vânzarea mașinii de înghețată.
- La data de 13.05.2014 reclamanta a aflat întâmplător că mașina de înghețată este asigurată.
- La data de 15.05.2014 mașina de înghețată a fost avariata din cauza unei explozii care s-a produs în apropierea spațiului în care se afla instalată.
- Reclamanta a comunicat pârâtei producerea riscului asigurat și a solicitat acordarea de despăgubiri în temeiul contractului de asigurare pe care pârâta l-a încheiat cu SC Zen SRL, contract care nu conține nici o clauză care să o împiedice să se îndrepte împotriva asigurătorului, fapt dovedit prin contractul depus la dosarul cauzei. Demersurile reclamantei au rămas fără rezultat, fapt ce a determinat-o să formuleze cererea de chemare în judecată.
- Situația de fapt invocată în cerere a fost dovedită prin probele depuse la dosarul cauzei.
- Pârâta U.A. SA, societate de asigurare a formulat întâmpinare prin care a invocat excepția lipsei calității procesuale active a reclamantei, arătând că nu are raporturi juridice cu reclamanta SC AXN SRL.
- Soluționând excepția instanța va dispune:**
- A. admite excepția lipsei calității procesuale active a reclamantei, cu motivarea că aceasta este terț în raport cu contractul de asigurare;
 - B. admite excepția lipsei calității procesuale active a reclamantei, cu motivarea că vânzarea bunului asigurat a determinat încetarea contractului de asigurare;
 - C. respinge excepția lipsei calității procesuale active a reclamantei, cu motivarea că înstrăinarea bunului asigurat nu determină încetarea contractului de asigurare, care va produce efecte între asigurător și dobânditor.

Răspuns: C

- 4 Prin acțiunea înregistrată la data de 1.04.2014 pe rolul Tribunalului Specializat Argeș, reclamanta O. Timișoara SRL a chemat în judecată pârâta E. Argeș SRL, solicitând instanței obligarea pârâtei la plata sumei de 75.000 Euro, reprezentând preț stabilit prin contractul de vânzare – cumpărare nr. 17/30.09.2013 încheiat de părți pentru utilajul rășniță industrială, a penalităților de întârziere aferente în procent de 0, 1%/zi de întârziere, calculate până la data de 01.04.2014, precum și în continuare până la îndeplinirea efectivă a obligației, precum și a dobânzii legale aferente calculate de la data scadenței obligației de plată a prețului până la achitarea acestuia, conform art. 4 din OG nr. 13/2011. În susținerea cererii, reclamanta a depus contractul de vânzare – cumpărare invocat, care, la art.11. intitulat "Clauză penală" prevede că: " Pentru întârzierea în executarea obligațiilor de către oricare dintre părți se vor calcula penalități potrivit legii", factura fiscală nr. 1823/30.10.2013, notă de calcul penalități, proces verbal de recepție a mărfii semnat de un delegat al pârâtei la data de 31.10.2013 cu prilejul livrării și montării utilajului.

Prin întâmpinarea depusă la dosar, pârâta a susținut că nu datorează penalități în condițiile în care părțile nu au inserat în contract o clauză penală valabilă, fiind menționată doar "posibilitatea perceperii unor penalități potrivit legii", iar procentul de calcul al acestora a fost indicat doar în cuprinsul facturii – pe verso, acest înscris nefiind însușit prin semnătură.

Totodată, a subliniat că dobânda legală nu poate fi cumulată cu penalitățile deoarece s-ar obține o dublă reparare a aceluiași prejudiciu și că în cauză nu sunt incidente dispozițiile art. 4 din OG nr. 13/2011, neavând relevanță că utilajul a fost achiziționat de către reclamantă, spre vânzare, din Germania.

A mai susținut că dobânda legală nu este datorată întrucât nu este în culpă pentru întârzierea plății, cauzată de existența unui caz fortuit, respectiv rezilierea contractului în a cărui executare îi era necesar utilajul achiziționat, care astfel a devenit inutil.

Tribunalul:

- va admite în parte acțiunea, va obliga pârâta la plata prețului în quantum de 75.000 Euro, precum și la plata dobânzii legale penalizatoare conform art.3 alin.2 indice 1 din O.G.13/2001 și va respinge capătul de cerere referitor la plata penalităților de întârziere;
- va admite în parte acțiunea, va obliga pârâta la plata prețului în quantum de 75.000 Euro, precum și la plata penalităților de întârziere în quantum de 0, 1%/zi întârziere și va respinge capătul de cerere referitor la plata dobânzii legale penalizatoare;
- va admite în parte acțiunea, va obliga pârâta la plata prețului în quantum de 75.000 Euro, precum și la plata dobânzii legale penalizatoare în quantum de 6% pe an, conform art.4 din O.G.13/2001 și va respinge capătul de cerere referitor la plata penalităților de întârziere.

Răspuns: A

- 5 Prin cererea înregistrată pe rolul Tribunalului București, reclamanta SC S.L.I. SRL a solicitat, în contradictoriu cu pârâta SC A. Leasing România IFN SA ca, prin hotărârea ce se va pronunța, să se constate nulitatea absolută a art. 21.2 din Condițiile generale ale contractului de leasing financiar din 23 iunie 2009, ca fiind clauză abuzivă, deci contrară normelor de ordine publică.

Reclamanta a arătat că, potrivit art. 21.2 din Condițiile generale ale contractului de leasing financiar din 23 iunie 2009, în cazul în care utilizatorul nu execută obligația de plată integrală a ratei de leasing timp de 2 luni consecutive, calculate de la scadența prevăzută în contractul de leasing, finanțatorul are dreptul de a rezilia contractul, iar utilizatorul este obligat să restituie bunul și să plătească toate sumele datorate până la data restituirii în temeiul contractului, precum și valoarea reziduală, cheltuielile de executare și toate celelalte sume datorate în temeiul contractului de leasing, clauză penală care în cauză însumează 1.233.877 lei.

În drept, cererea a fost întemeiată pe dispozițiile art. 4 din Legea nr. 193/2000.

Intimata SC A. Leasing România IFN SA a formulat întâmpinare prin care a arătat că reclamantii nu se pot prevala de aceste dispoziții legale, întrucât nu fac parte din categoria consumatorilor protejați de Legea nr. 193/2000 privind clauzele abuzive din contractele încheiate între profesioniști și consumatori.

Tribunalul va dispune:

- respingerea acțiunii, cu motivarea că nu poate fi considerată consumator persoana juridică SC S.L.I. SRL, astfel încât Legea 193/2000 nu este aplicabilă în cauză;
- admiterea acțiunii și constatarea nulității absolute a clauzei, cu motivarea că prezentul contract de leasing nu a fost negociat, iar clauza din art. 21.2 din Condițiile generale ale contractului de leasing financiar este vădit abuzivă prin raportare la dispozițiile art.15 din O.G.51/1997;
- admiterea acțiunii și constatarea nulității absolute a clauzei, cu motivarea că aceasta este vădit excesivă, în temeiul art.1541 Cod civil, iar în raport cu dispozițiile art. 5 C. civ., clauza are o cauză imorală, finanțatorul urmărind o îmbogățire nejustificată.

Răspuns: A

- 6 Prin acțiunea introductivă, reclamanta SC A.T. SRL a solicitat în contradictoriu cu pârâta SC U.L.C. IFN SA obligarea pârâtei la plata echivalentului în lei al sumei de 57.120 euro, cu titlu de despăgubiri pentru furtul unui buldoexcavator C.
- Reclamanta SC A.T. SRL a învederat că despăgubirile sunt solicitate în calitate de utilizator lipsit de bun, ca urmare a furtului constat de către autoritățile legale și că a făcut dovada pretențiilor, în sensul că a probat pierderea folosinței bunului obiect al contractului, neacoperită ulterior de către pârâta prin predarea unui alt utilaj de aceeași natură ca și cel furat sau prin acordarea despăgubirilor ce s-ar fi putut obține de la asigurător. Reclamanta susține că neacordarea despăgubirilor de la asigurător este imputabilă exclusiv pârâtei, fiind cauzată de lipsa diligenței cu care finanțatorul și beneficiarul asigurării, SC U.L.C. IFN SA, în calitate de mandatar al utilizatorului SC A.T. SRL, a negociat clauzele contractului de asigurare de bunuri cu asigurătorul A.T.A. SA. În consecință, această lipsă de diligență atrage răspunderea pârâtei, care trebuie să suporte consecințele pentru neacordarea despăgubirilor de către asigurător.
- Pârâta a depus întâmpinare, solicitând respingerea acțiunii, cu motivarea că, potrivit art. 2.7.1. din condițiile generale ale contractului de leasing, asiguratul și beneficiarul unic al poliței de asigurare este proprietarul neposesor al buldoexcavatorului C., respectiv pârâta SC U.L.C. IFN SA. Pârâta susține că, în calitate de titular al dreptului de folosință asupra bunului ce face obiectul contractului de leasing, reclamanta nu are dreptul de a pretinde plata despăgubirilor pe care aceasta le-ar fi putut încasa de la asigurătorul A.T.A. SA, iar obligația de pază a utilajului ce a făcut obiectul contractului de leasing revine SC A.T. SRL, în calitate de utilizator, conform art. 2.3.1. din Condițiile Generale pentru contractele de leasing financiar.
- Tribunalul va dispune:**
- respingerea cererii, cu motivarea că, atâta timp cât reclamanta nu poate, în niciun caz, pretinde și obține plata despăgubirii de la asigurător, susținerile acesteia cu privire la diligența cu care finanțatorul și beneficiarul asigurării a negociat clauzele contractului de asigurare de bunuri cu asigurătorul A.T.A. SA nu sunt pertinente;
 - admiterea cererii, cu motivarea că neacordarea despăgubirilor de la asigurător este imputabilă exclusiv pârâtei, fiind cauzată de lipsa diligenței cu care finanțatorul și beneficiarul asigurării, SC U.L.C. IFN SA, în calitate de mandatar al utilizatorului SC A.T. SRL, a negociat clauzele contractului de asigurare de bunuri cu asigurătorul A.T.A. SA;
 - admiterea cererii, cu motivarea că pierderea folosinței bunului obiect al contractului de leasing, nefiind acoperită de către pârâta prin predarea unui alt utilaj de aceeași natură, dă naștere unei obligații de despăgubire în sarcina pârâtei.

Răspuns: A

- 7 Prin Încheierea din..., Tribunalul a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 150 din Legea nr. 31/1990 privind societățile comerciale. Excepția a fost ridicată de GSC într-o acțiune având ca obiect constatarea nulității absolute a hotărârii adunării generale a asociaților și a nulității unui contract de vânzare-cumpărare.
- În motivarea excepției de neconstituționalitate, autorul acesteia susține, în esență, că textul de lege criticat permite administratorului, fără a avea acordul persoanei juridice exprimat prin intermediul adunării generale a asociaților, să înstrăineze active ale societății, încălcându-se în acest fel dreptul de proprietate al persoanei juridice, respectiv dreptul de a dispune asupra proprietăților ce fac parte din activul său, creându-se identitate între consimțământul persoanei fizice, respectiv al administratorului și mandatul dat de persoana juridică, care nu coincid întotdeauna.
- Curtea Constituțională a dispus:**
- respingerea excepției, cu motivarea că în Legea 31/1990 există suficiente garanții pentru garantarea dreptului de proprietate al societății comerciale;
 - admiterea excepției, cu motivarea că în Legea 31/1990 nu există, sub acest aspect, suficiente garanții pentru garantarea dreptului de proprietate al societății comerciale;
 - respingerea excepției, cu motivarea că garantarea dreptului de proprietate al societății comerciale nu reprezintă o critică de neconstituționalitate;.

Răspuns: A

- 8 Prin Decizia din..., Tribunalul a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art.133 alin.(1) din Legea nr.31/1990 privind societățile comerciale. Excepția a fost ridicată de o societate cu prilejul soluționării unei cauze comerciale având ca obiect suspendarea hotărârii Adunării Generale a Acționarilor.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorii acesteia susțin, în esență, că textele de lege criticate, care prevăd posibilitatea ca instanțele de judecată să dispună suspendarea executării hotărârilor adunărilor generale ale acționarilor la cererea oricărui acționar, sunt de natură a aduce o gravă atingere principiului nediscriminării. Astfel, oricare acționar are din punct de vedere calitativ aceleași drepturi, singura diferență fiind sub aspect cantitativ, în funcție de numărul acțiunilor deținute. Or, deși în cadrul adunării generale s-a format o majoritate, adoptându-se o anumită hotărâre, unii dintre acționari sau chiar persoane străine au dreptul să solicite suspendarea efectelor hotărârii până la soluționarea acțiunii în anulare. Cererea de suspendare nu se realizează însă în cadrul unui proces propriu-zis, ci printr-o cerere de ordonanță președințială care presupune că părțile sunt limitate în administrarea probelor, iar instanța de judecată este limitată în analizarea motivelor de nulitate invocate. Astfel, dreptul de vot al majorității este lipsit de eficiență prin acțiunea unor acționari minoritari sau a unor terți. Se creează astfel o diferență de tratament între efectele juridice care se dau voinței exprimate de diferiți acționari.

Curtea Constituțională a dispus:

- A. respingerea excepției, cu motivarea că textele de lege criticate nu creează un tratament favorizant pentru unii acționari în defavoarea altora, ci, din contră, urmăresc asigurarea dreptului tuturor acționarilor de a-și putea exprima și valorifica voința;
- B. admiterea excepției, cu motivarea că textele de lege criticate creează un tratament favorizant pentru unii acționari în defavoarea altora;
- C. admiterea excepției, cu motivarea că textele de lege criticate aduc atingere dreptului la un proces echitabil.

Răspuns: A

- 9 Prin cererea formulată și înregistrată pe rolul Tribunalului la data de 12.11.2015, reclamanta S. A. S.R.L., prin lichidator judiciar M.N.P. a chemat în judecată pe pârâta S. M. S.R.L., solicitând instanței ca, prin hotărârea ce va pronunța, să dispună obligarea acesteia la plata sumei de 495.000 lei cu titlu de contravaloare marfă livrată și neachitată.

Tribunalul a admis cererea în parte și a obligat-o pe pârâtă la plata sumei de 295.000 lei cu titlu de diferență contravaloare marfă livrată și neachitată. Tribunalul a reținut apărarea pârâtei în sensul că, pentru diferența de 200.000 lei a operat compensarea legală, ale cărei efecte s-au produs de drept la data de 29.04.2015, dată la care condițiile acesteia au fost cumulativ întrunite, pârâta având, la rândul său, o creanță certă, lichidă și exigibilă împotriva reclamantei, derivând din același raport contractual. Împotriva acestei sentințe a formulat apel reclamanta, solicitând admiterea acestuia și schimbarea sentinței în sensul admiterii cererii în tot. În motivarea apelului, reclamanta-apelantă arată că împotriva sa a fost deschisă, la data de 25.08.2015, procedura insolvenței, astfel încât apelanta-pârâtă nu mai avea posibilitatea de a invoca nici compensarea legală nici pe cea judiciară, ci trebuia să se înscrie la masa credală cu această sumă.

Curtea de Apel va dispune:

- A. admiterea apelului, anularea sentinței și trimiterea cauzei la prima instanță, pentru a o înscrie pe apelantă la masa credală cu suma de 200.000 lei;
- B. admiterea apelului, schimbarea sentinței și admiterea în tot a acțiunii, cu motivarea că apelanta-pârâtă nu mai avea posibilitatea de a invoca în apărare compensarea legală sau judiciară, ci trebuia să se înscrie la masa credală cu această sumă;
- C. respingerea apelului, cu motivarea că deschiderea procedurii de insolvență nu afectează dreptul niciunui creditor de a invoca în apărare compensarea legală a creanței sale cu cea a debitorului asupra sa, atunci când condițiile acesteia sunt îndeplinite la data deschiderii procedurii.

Răspuns: C

- 10 Prin cererea de chemare în judecată înregistrată la 25.03.2015 la Judecătoria Alba Iulia reclamanta SC Impex SRL a solicitat evacuarea pârâtului A.C. din apartamentul cu patru camere aflat la parterul unui bloc. Motivând, în fapt, cererea reclamanta a arătat că a cumpărat acest apartament de la vânzătorul D.B., prin contract de vânzare-cumpărare încheiat la 01.03.2015 pentru a-l amenaja ca spațiu comercial.

Arată că la data încheierii contractului de vânzare-cumpărare bunul vândut era liber de sarcini, așa cum rezultă din extrasul de carte funciară, iar vânzătorul nu l-a informat că apartamentul era ocupat de către pârâtul A.C.

Pârâtul A.C. a formulat întâmpinare, prin care a solicitat respingerea acțiunii, arătând că ocupă apartamentul în temeiul unui contract de locațiune încheiat cu D.B. la 20.03.2013 pentru o perioadă de 2 ani, iar în contractul de închiriere, nu s-a prevăzut desființarea acestuia în caz de vânzare a bunului.

Chiar dacă nu a fost notat în cartea funciară contractul de închiriere, totuși, acesta este înregistrat la organele fiscale locale competente, ceea ce face ca titlul său legitim de deținere izvorât din tacita relocațiune să-i fie opozabil și reclamantei. În plus, pârâtul a invocat că a fost notificat, la data de 18.03.2015, să părăsească apartamentul în termen de 3 zile.

Prima instanță, analizând înscrisurile administrate, pe baza cărora s-a reținut că atât susținerile reclamantului cât și apărările pârâtului sunt reale, a respins, ca prematură, acțiunea în evacuare. În esență a motivat că reclamantul A.D. în calitate de succesor cu titlu particular al locatorului D.B. era obligat să respecte termenul de preaviz prevăzut de lege.

Împotriva hotărârii pronunțate de instanța de fond a declarat apel reclamantul, prin care a solicitat anularea hotărârii atacate și, pe fond, admiterea acțiunii. A motivat, în esență, că nu are obligația de a notifica locatarul înainte de evacuare și de a respecta termenul de preaviz deoarece contractul de închiriere nu îi este opozabil.

Intimatul-pârât, prin întâmpinare a solicitat respingerea apelului cu motivarea că prin înregistrarea titlului la organele fiscale locale competente reclamantul a cunoscut la momentul cumpărării că spațiul era ocupat de chiriaș ceea ce face ca titlul său să îi fie opozabil.

Soluționând apelul Tribunalul a pronunțat următoarea decizie:

- A. a respins apelul, ca nefondat;
- B. a admis apelul, a anulat hotărârea atacată și, judecând pe fond, a admis acțiunea în evacuare;
- C. a admis apelul, a anulat hotărârea atacată și, judecând pe fond, a respins acțiunea, ca neîntemeiată.

Răspuns: B

- 11 Prin cererea de chemare în judecată înregistrată pe rolul instanței, la data de 07.10.2015, reclamantul FG a solicitat obligarea pârâtului VS la plata sumei de 150.000 lei, reprezentând valoarea cheltuielilor necesare și utile făcute cu privire la imobilul proprietatea pârâtului, pe care a fost obligat să îl predea acestuia din urmă în baza unei hotărâri judecătorești definitive. În ceea ce privește probatoriul, reclamantul, prin cererea de chemare în judecată, a solicitat încuviințarea probei cu înscrisuri, respectiv cele atașate acesteia, precum și a probei cu expertiză tehnică judiciară în specialitatea evaluare imobiliară, iar pârâtul, prin întâmpinare, a solicitat încuviințarea probei cu înscrisuri. Reclamantul a formulat răspuns la întâmpinare, la care a atașat un înscris sub semnătură privată, solicitând și încuviințarea acestuia.

La primul termen de judecată, la care părțile au fost legal citate, reclamantul semnând dovada de îndeplinire a procedurii de citare, fiind prezent, însă, la termen numai pârâtul, instanța a încuviințat ambelor părți probele astfel cum au fost solicitate. Instanța a stabilit, totodată, în sarcina reclamantului, obligația de plată a onorariului de expert în cuantum de 2.000 lei, în termen de 5 zile de la data numirii expertului, prin încheierea de la această dată. La același termen de judecată, pârâtul s-a înscris în fals cu privire la înscrisul sub semnătură privată atașat de reclamant răspunsului la întâmpinare, indicând pe autorul falsului și motivele acestei cereri. Instanța a amânat judecarea cauzei pentru administrarea probatoriului, prorogând discutarea cererii de înscriere în fals. La următorul termen de judecată, la care reclamantul nu s-a prezentat, instanța a constatat că acesta, având termen în cunoștință, nu și-a îndeplinit obligația de plată a onorariului de expert, situație față de care pârâtul solicită ca reclamantul să fie decăzut din dreptul de a administra expertiza. De asemenea, instanța pune în discuție cererea de înscriere în fals, pârâtul insistând în aceasta.

- A. instanța decade pe reclamant din dreptul de administrare a probei cu expertiză, față de neexecutarea obligației de plată a onorariului de expert, și respinge cererea de înscriere în fals, întrucât aceasta vizează un înscris sub semnătură privată;
- B. instanța amână judecarea cauzei, citându-l pe reclamant în vederea prezentării pentru a lua cunoștință de denunțarea înscrisului ca fals, pentru a depune originalul înscrisului și pentru a da explicațiile necesare; totodată, respinge cererea de decădere a reclamantului din dreptul de administrare a probei cu expertiză, existând și alte cauze care conduc la amânarea judecării;
- C. instanța înlătură înscrisul cu privire la care pârâtul a declarat că se înscrie în fals, întrucât reclamantul a lipsit la acest ultim termen, deși avea termen în cunoștință; totodată, decade pe reclamant din dreptul de administrare a probei cu expertiză, față de neexecutarea obligației de plată a onorariului de expert.

Răspuns: B

- 12 Fiind invocată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 200 din noul Cod de procedură civilă prin raportare la dispozițiile art. 21 din Constituția României, s-a arătat că acestea conduc la o îngrădire a accesului liber la justiție, din cauza modului de formulare și a sferei largi a aspectelor supuse procedurii verificării și regularizării. S-a mai arătat că multitudinea de interpretări ce pot fi date prevederilor art. 194-196 din noul Cod de procedură civilă poate avea drept consecință anularea unei cereri de chemare în judecată înainte de comunicarea ei, pentru alte motive decât cele reglementate, sub sancțiunea nulității, în art. 196 din noul Cod de procedură civilă.

În soluționarea excepției, Curtea Constituțională a decis:

- A. respingerea excepției de neconstituționalitate, deoarece aceste susțineri ale autorului excepției privesc interpretarea și aplicarea legii de către instanțele de judecată, singurele competente să aprecieze, în concret, în ce măsură anumite lipsuri ale cererii de chemare în judecată au o suficientă gravitate, pentru a justifica anularea cererii în procedura regularizării;
- B. dispozițiile legale sunt constituționale numai în măsura în care sunt interpretate în sensul că sancțiunea nulității cererii de chemare în judecată se aplică numai în privința condițiilor esențiale ale acesteia, prevăzute în art. 196 din noul Cod de procedură civilă;
- C. a fost admisă excepția de neconstituționalitate în privința aplicării sancțiunii nulității cererii de chemare în judecată, fără citarea reclamantului.

Răspuns: A

- 13 Prin cererea de chemare în judecată înregistrată la data de 12.01.2015, pe rolul Tribunalului Constanța, reclamantul AB a solicitat obligarea pârâtei Primăria Constanța la plata sumei de 2.000.000 lei, cu titlu de despăgubiri. Pârâta a formulat întâmpinare în termen legal, în cadrul căreia a invocat excepția lipsei calității sale procesuale pasive. Tribunalul Constanța a respins excepția invocată de pârâtă, ca neîntemeiată, și a admis cererea reclamantului AB, prin sentința civilă pronunțată în data de 09.12.2015. Împotriva acestei hotărâri judecătorești a declarat apel pârâta Primăria Constanța, arătând că expertiza contabilă administrată în fața primei instanțe a fost efectuată fără citarea sa, precum și că soluția pronunțată asupra excepției lipsei calității procesuale pasive este nelegală. Curtea de Apel Constanța a respins apelul declarat de pârâtă, ca nefondat. Împotriva deciziei pronunțate în apel, pârâta a declarat recurs, ce a fost înregistrat pe rolul Înaltei Curți de Casație și Justiție, în cadrul căruia a criticat decizia prin prisma lipsei capacității sale procesuale de folosință.
- A. Înalta Curte de Casație și Justiție va respinge recursul, ca nefondat, apreciind că lipsa capacității procesuale de folosință a pârâtei trebuia invocată de aceasta sub forma excepției procesuale numai prin întâmpinarea formulată în fața primei instanțe, fiind incidentă sancțiunea decăderii;
- B. Înalta Curte de Casație și Justiție va admite recursul, apreciind că lipsa capacității procesuale de folosință poate fi invocată de către parte în orice stare a procesului;
- C. Înalta Curte de Casație și Justiție va respinge recursul ca nefondat, apreciind că pârâta nu mai are posibilitatea să invoce lipsa capacității procesuale de folosință, întrucât a avut un atare drept legal în apel, de care nu a uzat.

Răspuns: C

- 14 Prin cererea de chemare în judecată înregistrată la data de 12.01.2015 pe rolul Judecătoria Iași, reclamanta Asociația de Proprietari BI. A a solicitat obligarea pârâtului BC la plata sumei de 3.000 lei, cu titlu de cheltuieli de întreținere restante aferente perioadei ianuarie 2014 – septembrie 2014. Pârâtul BC a formulat cerere de chemare în garanție împotriva numitului DE, solicitând obligarea acestuia la plata sumei de 3.000 lei, cu titlu de cheltuieli de întreținere aferente perioadei ianuarie 2014 – septembrie 2014, arătând că DE are calitatea de chirieș al imobilului, proprietatea sa, iar cheltuielile de întreținere sunt în sarcina chirieșului în temeiul contractului de închiriere încheiat între părți. Prima instanță a admis în principiu cererea de chemare în garanție. Chematul în garanție DE a formulat cerere reconvențională împotriva reclamantei Asociația de Proprietari BI. A, solicitând obligarea acesteia la plata sumei de 250.000 lei, cu titlu de despăgubiri pentru neefectuarea reparațiilor la părțile comune ale imobilului. Soluționând cauza dedusă judecătii, Judecătoria Iași a admis cererea principală, precum și cererea de chemare în garanție.
- În ceea ce privește cererea reconvențională:

- A. Judecătoria Iași va disjunge cererea reconvențională, va admite excepția de necompetență materială a judecătoriai, invocată în condițiile legii, și va declina competența de soluționare a acesteia;
- B. Judecătoria Iași va respinge, ca inadmisibilă, cererea reconvențională;
- C. Judecătoria Iași va dispune judecarea cererii reconvenționale pe cale separată, pentru că întârzie judecata cererii principale.

Răspuns: B

- 15 Reclamantul A a formulat cerere în revendicare imobiliară împotriva pârâtului B, înregistrată pe rolul Tribunalului București, la data de 01.09.2011, solicitând obligarea pârâtului să-i lase, în deplină proprietate și posesie, imobilul în litigiu, cu motivarea că pârâtul îl ocupă în mod abuziv, în baza unui contract de închiriere al cărui termen a expirat.

Cererea a fost întemeiată pe dispozițiile art. 480 din Codul civil de la 1864, reclamantul indicând, totodată, valoarea imobilului, la data înregistrării cererii, ca fiind de 507.000 lei.

Prin sentința civilă pronunțată la data de 14.05.2013, Tribunalul București a admis excepția lipsei calității procesuale pasive și a respins cererea în consecință, reținând că cererea în revendicare nu poate fi îndreptată împotriva unui detentor precar, calitate pe care pârâtul B o are și în prezent, ca urmare a operării tacitei relocațiuni.

Prin apelul declarat împotriva acestei sentințe, reclamantul a criticat soluția primei instanțe, cu motivarea că cererea întemeiată pe dispozițiile art. 480 din Codul civil de la 1864 poate fi formulată și împotriva detentorului precar.

Instanța de apel a sesizat Înalta Curte de Casație și Justiție în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile, privind dezlegarea problemei de drept referitoare la posibilitatea formulării unei cereri în revendicare imobiliară întemeiate pe dispozițiile art. 480 din Codul civil de la 1864 împotriva unui detentor precar.

Înalta Curte de Casație și Justiție – Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept:

- A. va respinge sesizarea, ca inadmisibilă, întrucât titularul sesizării nu este investit cu soluționarea cauzei în ultimă instanță, decizia Curții de Apel București fiind susceptibilă de recurs potrivit dispozițiilor din noul Cod de procedură civilă;
- B. va respinge sesizarea, ca inadmisibilă, întrucât cererea de chemare în judecată a fost introdusă la data de 01.09.2011 și dispozițiile privind procedura sesizării Înaltei Curți de Casație și Justiție în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea unor chestiuni de drept nu se aplică decât în cazul în care procesul a început după intrarea în vigoare a noului Cod de procedură civilă;
- C. va considera că este legal investită și va examina problema de drept cu privire la care s-a formulat sesizarea, considerând că nu este relevantă data înregistrării cererii de chemare în judecată pe rolul instanței, față de efectele pe care le produce decizia Înaltei Curți de Casație și Justiție, în sensul caracterului obligatoriu, pentru instanțe, al dezlegării date chestiunii de drept respective.

Răspuns: B

- 16 Prin cererea de chemare în judecată înregistrată pe rolul instanței, la data de 05.02.2015, reclamantul RD a solicitat obligarea pârâților KL și ML, soți, să îi lase, în deplină proprietate și liniștită posesie, imobilul situat în București, sector 1.

Prin încheierea din data de 15.04.2015, instanța a suspendat judecarea cauzei, pentru lipsa părților. Încheierea a fost comunicată părților la data de 17.04.2015, fiind primită de către acestea.

La data de 02.11.2015, reclamantul RD a formulat cerere de redeschidere a judecării cauzei.

La termenul stabilit pentru discutarea cererii de redeschidere a judecării, pârâtul KL a invocat excepția perimării cererii de chemare în judecată, susținând că termenul de 6 luni s-a împlinit.

Reclamantul RD a solicitat respingerea excepției de perimare, depunând, la dosar, înscrisuri din care rezultă că, la data de 01.05.2015, a intervenit decesul pârâtei ML.

Instanța, repunând cauza pe rol, a admis excepția invocată, constatând perimată cererea.

Împotriva hotărârii de perimare a declarat recurs reclamantul RD, invocând încălcarea regulilor de procedură referitoare la perimare și la calculul termenelor procedurale, întemeindu-se pe dispozițiile art. 488 alin. (1) pct. 5 din Codul de procedură civilă.

Instanța de control judiciar:

- A. va admite recursul, va casa sentința și va trimite cauza spre rejudecare, reținând că termenul de perimare a fost suspendat timp de o lună ca urmare a intervenirii decesului pârâtei ML și că, în consecință, acesta nu s-a împlinit;
- B. va respinge recursul ca nefondat, reținând că termenul de perimare s-a împlinit, iar decesul pârâtei ML nu a produs consecințe juridice asupra curgerii termenului de perimare;
- C. va respinge recursul ca nefondat, reținând că termenul de perimare s-a împlinit, întrucât nu s-a formulat cerere de introducere în cauză a moștenitorilor pârâtei ML.

Răspuns: B

- 17 La data de 25.03.2013, pe rolul Judecătoriei Galați, s-a înregistrat cererea formulată de reclamantul A, domiciliat în Galați, împotriva pârâților B, domiciliat în Galați, și C, domiciliat în București, prin care a solicitat anularea, pentru lipsă de discernământ, a testamentului autenticat la data de 15.02.2006, prin care pârâții au fost instituți legatari universali de către X, în prezent decedat, cu ultimul domiciliu în Timișoara.

În susținerea cererii, printre altele, reclamantul a arătat că el și pârâții au calitatea de moștenitori legali ai defunctului X și, între părți, nu a avut loc ieșirea din indiviziune cu privire la bunurile aflate în masa succesorală.

La primul termen de judecată, respectiv la data de 30.04.2013, Judecătoria Galați a dispus suspendarea cauzei pentru lipsa părților.

La data de 29.05.2013, pe rolul Judecătoriei Timișoara, s-a înregistrat cererea formulată de B, în contradictoriu cu A și C, prin care reclamantul a solicitat să se constate valabilitatea testamentului olograf din data de 10.01.2005, întocmit de X în favoarea lui B și C, cu același conținut ca și cel al testamentului autentic.

La primul termen de judecată, cu părțile legal citate, A, singurul prezent, a invocat excepția de necompetență teritorială a Judecătoriei Timișoara, arătând că cererea trebuia introdusă la instanța în raza căreia domiciliază A și unde se află deja proces înregistrat, în prezent, suspendat, privind anularea unui testament autentic cu conținut identic. La interpelarea instanței, a arătat că, la data întocmirii testamentului olograf, X avea domiciliul în Timișoara. Dacă se va trece peste această excepție, A a arătat că înțelege să invoce excepția de litispendență privind cele două cereri, susținând că este întrunită tripla identitate, de părți, obiect și cauză, cele două testamente având același conținut.

Judecătoria Timișoara:

- A. a respins excepția de necompetență teritorială, constatând că, în raport de obiectul litigiului și de ultimul domiciliu al defunctului, este competentă exclusiv să soluționeze pricina; a respins excepția de litispendență, întrucât nu este îndeplinită condiția triplei identități de părți, obiect și cauză, între cele două procese;
- B. a admis excepția de necompetență teritorială și a declinat competența de soluționare a cauzei în favoarea Judecătoriei Galați, în a cărei rază teritorială se află domiciliul unuia dintre pârâți și unde există proces înregistrat în legătură cu un testament cu conținut identic cu cel din prezentul litigiu; față de soluția de declinare a cauzei, nu s-a mai pronunțat asupra excepției de litispendență;
- C. a respins excepția de necompetență teritorială, constatând că este competentă să soluționeze cauza, întrucât, la data întocmirii testamentului olograf, X avea domiciliul în raza teritorială a Judecătoriei Timișoara; a respins excepția de litispendență, întrucât, deși este îndeplinită cerința triplei identități, de părți, obiect și cauză, dosarul în raport cu care s-a invocat litispendența nu este în curs de judecată, fiind suspendat pentru lipsa părților.

Răspuns: A

- 18 Prin sentința din data de 01.03.2012, pronunțată de Tribunalul Sibiu, s-a admis excepția de necompetență materială, invocată de către pârâtă, și, în consecință, s-a declinat competența de soluționare a cererii formulate de reclamanta S.C. C.P.S. S.R.L. împotriva pârâtei S.C. C. S.R.L., în favoarea Judecătoriei Sibiu.

Pentru a pronunța această sentință, Tribunalul Sibiu a avut în vedere faptul că această cerere a reprezentat o cerere de chemare în garanție, disjunsă dintr-un alt dosar, aflat pe rolul aceleiași instanțe, iar valoarea obiectului cererii de chemare în garanție este de 50.000 lei. Totodată, Tribunalul Sibiu a reținut că normele ce reglementează competența materială sunt de ordine publică, iar art. 17 din Codul de procedură civilă de la 1865 nu operează în privința acestora.

Prin sentința din data de 03.09.2012, pronunțată de Judecătoria Sibiu, s-a admis excepția necompetenței materiale, s-a declinat competența de soluționare a cererii respective în favoarea Tribunalului Sibiu, constatând ivit conflictul negativ de competență, sens în care a sesizat Curtea de Apel Alba-Iulia, pentru pronunțarea regulatorului de competență.

Pentru a pronunța această sentință, Judecătoria Sibiu a constatat că cererea în discuție reprezintă o cerere de chemare în garanție, formulată într-un dosar soluționat de Tribunalul Sibiu, soluție rămasă irevocabilă, cerere ce a fost disjunsă din acel dosar.

Curtea de Apel Alba-Iulia, în soluționarea conflictului de competență, a stabilit competența de soluționare a cererii în favoarea Tribunalului Sibiu.

Împotriva hotărârii Curții de Apel Alba-Iulia a formulat recurs pârâta S.C. C. S.R.L., criticând soluția dată sub aspectul competenței stabilite.

În soluționarea recursului, Înalta Curte de Casație și Justiție a decis:

- A. respingerea recursului ca nefondat, reținând că valoarea obiectului cererii nu prezintă relevanță după momentul prorogării de competență, conform art. 17 din Codul de procedură civilă de la 1865, iar cererea de chemare în garanție formulată într-un proces început dobândește caracter incidental, independent de împrejurarea că aceasta a fost disjunsă;
- B. admiterea recursului și modificarea hotărârii recurate, în sensul stabilirii competenței materiale în favoarea Judecătoriei Sibiu, deoarece Tribunalul Sibiu a dispus disjungerea cererii de chemare în garanție și formarea unui nou dosar, astfel că discutarea chestiunii competenței materiale a cererii disjuse va fi analizată în raport cu valoarea obiectului acesteia, iar nu în raport cu competența stabilită pentru cererea principală din dosarul inițial (din care s-a disjuns);
- C. respingerea recursului ca inadmisibil, deoarece hotărârea pronunțată asupra conflictului de competență nu este supusă căii de atac a recursului.

Răspuns: A

- 19 Împotriva hotărârii primei instanțe prin care s-a respins acțiunea având ca obiect anularea vânzării unui imobil, reclamantul M.N. a formulat recurs. La 5 februarie 2007, acesta a primit o citație pentru a se înfățișa înaintea Tribunalului B. la data de 28 februarie 2007 și a fost invitat să achite taxa judiciară de timbru anterior respectivei date sub sancțiunea anulării recursului său.

La 21 februarie 2007, reclamantul a achitat taxa judiciară de timbru, iar printr-o scrisoare recomandată din 22 februarie 2007, avocatul acestuia a informat tribunalul cu privire la acest aspect și a solicitat, de asemenea, o amânare a înfățișării clientului său pe motiv că, la 28 februarie 2007, trebuie să susțină alte cauze în fața altor instanțe. Din cauza unor disfuncționalități la nivelul grefei sau al serviciilor poștale, scrisoarea nu a fost atașată la dosar.

La 28 februarie 2007, în absența reclamantului și a avocatului său, tribunalul a anulat recursul declarat de acesta pe motiv că nu achitase taxa judiciară de timbru în termenul prevăzut de lege. Reclamantul a formulat contestație în anulare în termenul prevăzut de lege, arătând că anularea recursului său era consecința unei greșeli materiale a tribunalului și a depus la dosar proba transmiterii prin scrisoare recomandată a chitanței care atestă că achitase taxa judiciară de timbru. Prin hotărârea definitivă din 19 aprilie 2007, Tribunalul B. a respins contestația în anulare motivând că dovada plății lipsise de la dosarul instanței care examinase recursul. Prin urmare, s-a pronunțat în sensul că anularea reflecta „realitatea obiectivă pe care o percepuseră magistrații în ziua ședinței” și că, în consecință, nu era vorba despre o greșală.

Reclamantul a sesizat CEDO cu o plângere privind încălcarea dreptului de acces la o instanță ca urmare a anulării recursului său, invocând dispozițiile art. 6 paragraf 1 din Convenție. Curtea va constata că:

- A. nu a fost încălcat art. 6 din Convenție întrucât reclamantul a fost corect sancționat de instanța internă pentru lipsa de diligență privind obligația de a face dovada plății taxei de timbru;
- B. nu a fost încălcat art.6 din Convenție întrucât Curții nu-i revine sarcina de a se substitui instanțelor interne și de a interpreta legislația națională;
- C. a fost încălcat art.6 paragraf 1 din Convenție întrucât nu se poate imputa reclamantului că nu s-a asigurat că scrisoarea sa a parvenit instanței înainte termenului de judecată, în condițiile în care Codul de procedură civilă nu prevedea o astfel de obligație, iar acesta a transmis actul de procedură prin scrisoare recomandată în termenul prevăzut de lege.

Răspuns: C

- 20 AB, cetățean german, solicită înscrierea pentru participarea la concursul de ocupare a postului de Președinte - Director general al Portului Liber Sulina. Înscrierea sa este respinsă, cu motivarea că postul face parte din administrația publică, pentru care este obligatorie deținerea cetățeniei române. AB contestă această măsură la instanța națională competentă, susținând că articolul 45 alineat (4) TFUE este contrar prevederilor Cartei drepturilor fundamentale a Uniunii Europene și că, oricum, în speță, nu este aplicabilă derogarea prevăzută de acest articol, întrucât postul nu face parte din administrația publică. Instanța națională, în aplicarea art. 267 TFUE, sesizează CJUE cu o cerere pentru pronunțarea unei hotărâri preliminare cu privire la:
- A. validitatea și interpretarea articolului 45 alineat (4) TFUE;
 - B. interpretarea articolului 45 alineat (4) TFUE;
 - C. validitatea articolului 45 alineat (4) TFUE.

Răspuns: B